

Ο ΤΟΚ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Είμαι μικρό σκυλάκι, αλλά καλό σκυλάκι. Τὸν κύριόν μου τον λέγουν Γεωργάκη· ἐμένα με λέγουν Τόκ, και ἔχω πολλές χάρες. Θέλετε νὰ σας εἰπῶ τί εἰμφορῶ νὰ κάμνω;

Εἰμφορῶ νὰ στεκῶμαι σοῦζα ἔς τὰ ὀπίσθια μου πόδια.

Εἰμφορῶ νὰ κρατῶ ἓνα ραβδί ὅπως στρατιώτης κρατεῖ τὸ τουφέκι.

Εἰμφορῶ νὰ πηδῶ ἐπάνω ἀπὸ ἓνα μπαστοῦνι.

Εἰμφορῶ νὰ προσμένῶ νὰ εἰποῦν: «ἔν, δύο, τρία!» προτοῦ χάψω τὸ κομμάτι τῆς ζάχαρης πού μου ἔχουν βαλμένον ἐπάνω εἰς τὴν μῦτη μου.

Εἰμφορῶ νὰ λέγω: Γάβ! Γάβ!

Εἰμφορῶ νὰ τρέχω γρήγορα ὅσον και ὁ Μαῦρος, ὁ σκύλος τοῦ πατρὸς τοῦ κυρίου μου.

Εἰμφορῶ ἀκόμη νὰ κάμνω κ' ἓνα σωρὸν ἄλλα πράγματα.

Μοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ παίζω με τὸν Μαῦρον· διότι ἂν και εἶνε πολὺ μεγαλειτέρός μου ποτὲ δὲν με δαγκάνει· δὲν καταδέχεται νὰ δαγκάσῃ ἓνα μικρὸ σκυλάκι ὡσάν ἐμέ.

Εἰξεύρει ὅτι ὅταν ἓνας εἶνε μεγάλος πρέπει νὰ προστατεύῃ και νὰ υπερασπίζεται τοὺς μικροὺς και ὄχι νὰ τους πειράζῃ και νὰ τους κακομεταχειρίζεται.

Αὐτὸ ἴσα ἴσα εἶπεν ὁ Μαῦρος εἰς τὸν μικρόν μου κύριον, τὸν Γεωργάκη, προχθὲς ὅπου ἐπείραζε τὴν ἀδελφὴν του Ἐρατώ. Ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω ἂν το ἐνόησεν ὁ Γεωργάκης· Ἐγὼ ὅμως τὸ ἐνόησα, καθὼς βλέπετε. Πιστεῦω ὅτι και σεῖς το ἐνόησατε.

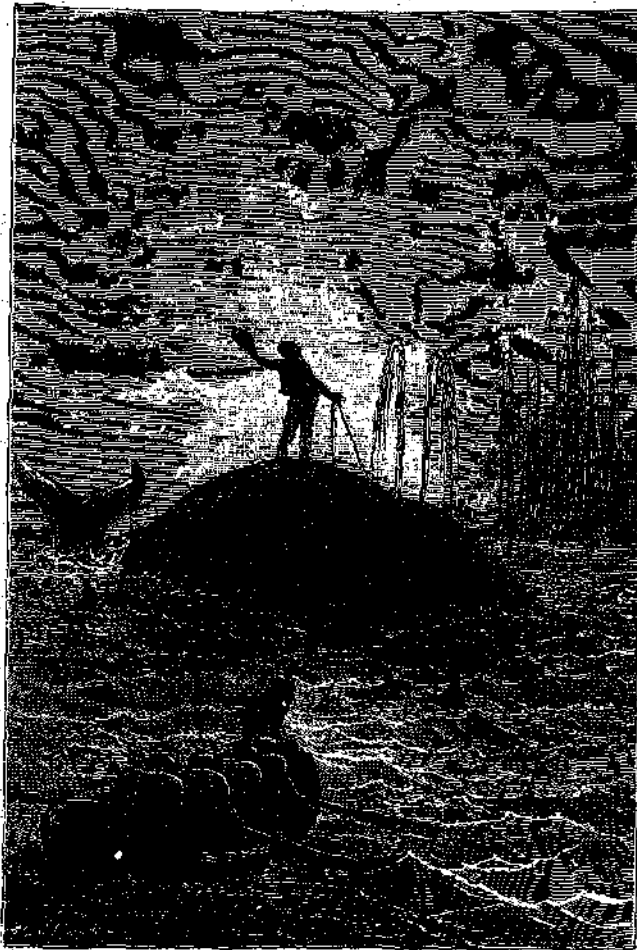

άν θέλη. Μίαν πρώην λοιπόν, ύστερον μετά πολλὰς περιπετείας, νά σου τον και έμβαίνει εις τον λιμένα όρθιος και καμρωμένος επάνω εις την ράχιν του κήτους, τὸ ὅποιον έρριπτε και από τους δύο ράθωνάς του δύο στήλας νερού ύψηλά εις τον άέρα ως αναδρυτήριον. Όσοι εύρέθησαν εις τον λιμένα εθαύμασαν, διότι πρώτην φοράν έδλεπον τοιοῦτον θαύμα, τὸ ὅποιον ήτο επανάληψις τοῦ θαύματος τοῦ Ιωάνη.

Τὸ περιέργον τοῦτο διήγημα, ἂν και ήτο ὀλίγον ἀπίστευτον, τόσοσν εἰς μορφήν τὸ εἰρηγήθη ὁ Μαρίας, ὥστε ὄλον τὸ ἀκροατήριον κατεγοητεύθη, και τόσοσν πολὺ ήρεσεν, ὥστε τὸ κήτος τοῦ μικροῦ Μαρίας επεσκίασε και έστρεφεν εις φυγήν τὰς λευκάς ἀρκτους τοῦ Φυκιώτη.

Όταν ήλθεν ἡ σειρά τοῦ Στεφάνου νά εἶπῃ και αὐτός τὸ παραμύθιον του, ὁ μικρός μας φίλος εἰρηγήθη την ιστορίαν τοῦ Ροδινσώνος. Ἄλλὰ πρέπει νά ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ παραμύθιον του δέν επέτυχεν ὅσον αὐτός ήλπίζεν, εἰρήνη πολὺ χλιαρὴν και ἄνεστον. Ὁ Ροδινσών και ὁ παπαγάλος του, τὸ σιαδίον του και ὁ δερμάτινος σκούφος του, καθόλου δέν ήρεσαν, τοὺς εἰρήνη ὡς λαπαῖς νερόδρατος, οὐδὲ καν ὁ Παρασκευᾶς ἐκίνη-

ΕΜΒΑΙΝΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΙΜΕΝΑ ΟΡΘΙΟΣ ΚΑΙ ΚΑΜΩΜΕΝΟΣ

σε την περιεργίαν των. Την ιστορίαν τοῦ Ροδινσώνος, τῆς ὁποίας μόνον ἀκρες μέσες εἶπεν ὁ Στέφανος, ὅσοι δέν την ἀναγνώσανε ἀκόμη, θά την ἀναγνώσετε, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσταί, εις ἐν βιβλίον ἀθάνατον, βιβλίον πολὺ εὐάρεστον εις τὰ παιδία, και διδακτικὸν εις πᾶσαν ηλικίαν. Σπανίως ἐγέννησεν ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου τόσοσν ὠφέλιμον πρᾶγμα. Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶνε ἀπέριττον, δέν έχει περιττὴν και ψευδῆ ἐπίδειξιν, εἶνε ἀτελέστατον, δέν

περιέχει καθόλου σχεδὸν μεγάλην σοφίαν και πολυμάθειαν, και έχει μίαν μόνον χάριν, ἀλλὰ μίαν και καλήν, την χάριν τῆς ἀληθείας. Το εἰδιόλογον τοῦτο βιβλίον θά το ἀναγνώσετε κατα πρώτον μὲν χάριν διασκεδάσεως, ἀλλὰ βραδύτερον θά το ἀναγνώσετε και ἐκ δευτέρου χάριν τῶν ὠφελίμων γνώσεων τὰς ὁποίας περιέχει δια πᾶσαν ὥραν τοῦ έτους. Μᾶς εὐφραίνει ὅταν εἰμεθα μικρὰ παιδία και δύναται ἐν

ἀνάγκη νά χρῆσιμεύσῃ ὡς σύμβουλος και ὁδηγός μας εις τὰς δυστυχίας και τὰς θλίψεις, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἶνε ἀχώριστος ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Μᾶς διδάσκει ταυτοχρόνως και την γενναιότητα, και την ὑπομονήν, και την πίστιν εις την Θεϊαν Πρόνοιαν. Μᾶς δεικνύει ὅλα τὰ μέσα εις τὰ ὅποια δύναται νά καταφυγῇ ὁ ἀνθρώπος, ὅταν εύρεθῆ μόνος και ἔρημος εις τόπον ἀκατοίκητον, και πόσον εφευρετικὸν κάμνει τον νοῦν τοῦ ἀνθρώπου ἡ μεγάλη ἀπελπισία, και πόσον ἡ ψυχὴ ὅταν εὐρεθῆ μόνη ἀπέναντι τῆς φύσεως, ἀνυφούται κατ' ἀνάγκην εις τὸν Θεόν. Ἐὰν ἐξαιρέσωμεν τὰς Ἀγίας Γραφάς, δέν γνωρίζω ἄλλο βιβλίον, τὸ ὅποιον νά περιέχῃ τόσοσν δύναμιν παρηγορητικὴν, φιλοσοφίαν ἀνθρωπινωτέραν και θειοτέραν, ἠθικὴν ἀπλουστεράν και ὕψηλοτέραν. Ἄλλὰ πόσον παράδοξος ήτο ἡ τύχη τοῦ συγγραφέως τοῦ βιβλίου τούτου! Τί ήτο ὁ συγγραφεύς, τίς ἐσκέφθη ποτὲ νά το μάθῃ; Και μάλιστα τίς ἐσκέφθη νά ἐρωτήσῃ ἐν ὑπῆρξί ποτε εις τὸν κόσμον, ἢ δόξα τοῦ βιβλίου τοῦ τον επεσκίασε και τον εξηράτισε. Τὰ παιδία τοῦλάχιστον ἄς μάθουν τὸ ὄνομά του, και τὸ ἔνομά του ἄς μείνῃ εὐλογητὴν εις την μνήμην τῶν παιδιῶν: ὠνομάζετο

Δανιὴλ Δεσφός. Καθὼς οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι εἰργάσθησαν δια τὸ καλὸν τοῦ πλησίον των, ἀπέθανε και αὐτὸς ἔρημος και σκοτεινός, ἂν οὐ εἴησε δυστυχῆς και καταδασανισμένος!

Ὁ διαγωνισμός τῶν παρχυθίων ἐπλησίαζε νά τελειώσῃ, διότι πάντες, ἡ σχεδὸν πάντες ἠγωνίσθησαν περὶ τοῦ βραβείου, και ἐφαίνετο ὅτι ἐνίκησαν πλέον αἱ λευκαὶ ἀρκτοι, ἂν και ἐκινδύνευσαν ὀλίγον νά χάσουν ἐνεκα τῆς ἐπιτυχίας τοῦ κήτους. Ὁ Φυκιώτης ἐφαίνετο πλέον ὅτι εἶχε τὰ γλυκύτατα λαχαράτα και ἀπὸ την χαρὰν του έστρεχαν τὰ σάλια του και ἐξερογλείφετο. Ἄλλὰ ἡ χαρὰ του δέν ἀήρκεσε πολὺ, διότι ὁ καπετᾶν Κουπιᾶς ὁ ὁποῖος εἰς την στιγμὴν ἐκείνην ήτο ἀπλοῦς ἀκροατῆς και κριτῆς, αὐτὸ διαγωνισμοῦ, ἀπεράσισε νά καταβῇ εις τὸν ἀγῶνα, νά διαγωνισθῇ και αὐτός, νά εἶπῃ και αὐτὸς τὸ παραμύθιον του.

Ἐβῆσε τρεῖς φορές ὅχι τόσοσν δια νά καθάρισῃ τὸν λαιμόν του, ἀλλὰ δια νά ἐπιβάλῃ σιωπὴν εις τὸ ἀκροατήριον.

Πάντες μετα χάρας και περιεργίας ἐμψύχισαν.

« Σταθῆτε, παιδία, νάκούσωμεν! »

Μόνος ὁ Φυκιώτης ἐκίτρινισε και ανετριχίασε.

Η ΑΥΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΣ ΘΩΜΑΣ Ο ΠΡΩΤΟΣ

Ὁ Κουπιᾶς ἤρχισε τὴν διήγησίν του ὡς ἐξῆς: « Ἐγὼ, παιδία, θά σας εἰπῶ την ιστορίαν τοῦ συχωρεμένου τοῦ παπποῦ μου, τοῦ Θωμά Κουπιᾶ, ποῦ ἀπὸ ναῦτης ἀπλὸς εἰς τὴν περγάδα Ἐνυὼ ἐκάντησε νά γίνῃ βασιλεὺς εἰς ἓνα νησί τῆς Ὠκεανίας.

— Καλὴ τίμ. λᾶς! ἀναφώνησαν ταυτοχρόνως πάντες ἐθαυμάσιοι και ἐκστατικοί: λοιπὸν ἔγιναν ἀπὸ την γενεὰ σου και βασιλέδες;

— Ἐνας μοναχά, εἶπεν ὁ Κουπιᾶς με μετριότητος, ἀλλὰ καθὼς μου λέει ὁ πατέρας μου, και ὁ ένας αὐτὸς βασιλεὺς σάνει για νά εἶμαι ἀπὸ βασιλικὴ γενεά! Ἀκούστε τὸ λοιπὸν πῶς έτοξε τὸ πρᾶγμα. Ἡ Ἐνυὼ ἐταξείδευεν εις τὸν μεγάλον Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, αὐτὸς ὁ Εἰρηνικός Ὠκεανὸς εἶνε μία θάλασσα εἰρηνική, ἡσυχὴ σὺν ἀνάγκη, και έχει νησιῶται, ὁποῖος ξένος πάει ἐκεῖ, τὸν πιάγουν, μαρὲ μάτια μου, τὸν βάζουν εἰς τὴ σούδα και τον τρώνε.

— Τὸ ξέρω! εἶπεν ὁ Φυκιώτης, αὐτοὺς λένε καννιβάλους.

— Καὶ ἀνθρωποφάγους, προσέθηεν ὁ Χοιρομέρης.

— Αὐτοὶ δὲ ἤθελαν νά φάγουν τὸν Παρασκευᾶν! εἶπεν ὁ Στέφανος.

— Τὸ λοιπὸν ἡ Ἐνυὼ ἐταξείδευεν εις τὸν Μεγάλον Εἰρηνικόν, και εἶχε τὸν ἀνεμὸν πρῦμον, και έτρεχε τοὺς δώδεκα κόμπους τῆς χωρὶς καθόλου νά λαγαμάζῃ. Ἐκεῖ δὲ λοιπὸν εἰς τὰ καλά καθούμενα, και ἐγὼ δέν ξέρω πῶς, πιάνει φωτιά τὸ ἀμπαρι

ΤΟΥ ΕΒΕΡΟΝ ΟΘΩΡΙΚΑ ΛΟΓΙΟΝ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ (Σελ. 75)

της. Χύουν νερό, τλουμπάρουν, τλουμπάρουν, τοῦ κακού! Δέν μπόρεσαν νά κάνουν τίποτα. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ὥρες ἡ καλὴ σου ἡ περγάδα θίαβε σὺν λαμπάδα.

— Ποιανὸν τα πουλάς αὐτά, εἶπεν ὁ ἐξυπνός Ἀγκίστρης, ποῦ ἀκούστηκε νά καῖ ἓνα πρᾶγμα μέσα εἰς τὸ νερό!

— Μὴ βιάζεσαι, καπετᾶν Ἀγκίστρη, και τώρα θά ἰδῆς. Τὸ λοιπὸν τλουμπάρουν, τὴν κάνουν τὴν

φεργάδα θάλασσα, στρουπώνουν τής τρύπης, το κάκου! κόποι χαμένοι! η φωτιά ήταν κοντά ε' την μπαρουτοθήκη.

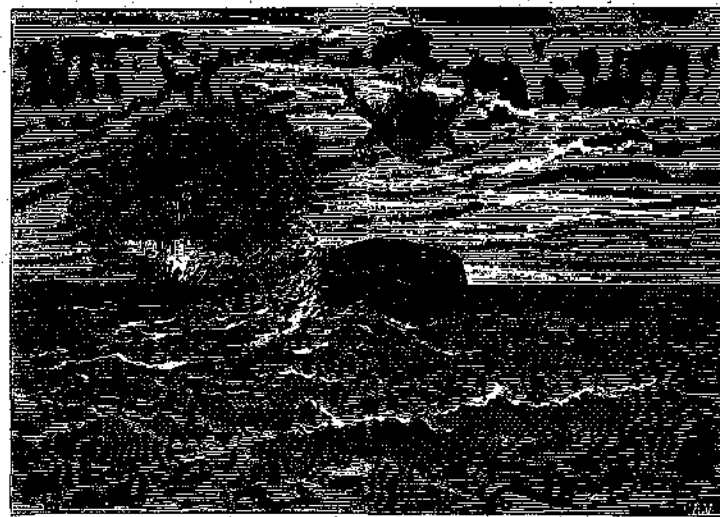
— Τρομάρα μου! ανεφώνησεν ο Αγκίστρης.

— Άλλη σωτηρία δεν ήταν παρά να το στρίψουν. Έκει λοιπόν που έπολεμούσε το πλήρωμα να κηδήσουν ε' τής βάρκας, μπάμ! μπούμ! ανάβει το μπαρούτι, αστραπές και βροντές μέσχα ε' την κοιλιά του καραβιού, γίνεται χίλια κομμάτια, πετιέται ψηλά ε' τον άερα και ανοίγει η θάλασσα και το καταπίνει.

Πάει η Ένωώ, καπετάνιο μου! Ός να γυρίσης να ιδής, η φωτιά και το νερό την έκαναν πίστρα! Ένας μόνον έμεινε ζωντανός, ο Θωμάς Κουπιός ο παππούς μου. Και να δήτε! Μαζί με τα κομμάτια τής φεργάδας επετάχθη και αυτός ε' τον άερα εκατόν είκοσι μέτρα ψηλά απάνω από τον Μεγάλον Βιργινικόν, και άρ' ού έκαμε καμμιά είκοσαριά τομπές ε' τον άερα, έπεσαν όρθος μέσα είς μίαν βάρκαν τής φεργάδας.

— Τί τυχερός άνθρωπος είπεν ο Φυκιώτης.

— Πρέπει να ξέρετε ότι τον καιρόν εκείνον ο Θωμάς Κουπιός ήταν ο έξυπνότερος ναύτης, ένας

ΕΠΕΤΑΧΗ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

άνδρας ως εκεί πάνω, ψηλός και όμορφος. Άλλο να ιδής και άλλο νακούσης! Μέσα ε' την Ένωώ τον έλεγαν άγγελον γιά την όμορριά του, και αυτός ήταν το στολίδι και το καμάρι τής φεργάδας. Άρτιω δά ότι ήταν σπουδαζμένος, εύγενικός και ζυπνός όσον πής. Αυτός, μωρέ μάτια μου, ήταν άξιος να μιλήση και με το βασιλέα και να γίνη και μέγας αξιωματούχος. Όταν εκήχηεν η Ένωώ, εκείνος τής ημέρας ήθελε να προδίδεσθη. Βλέποντας πως ήταν μόνος του μέσα ε' τη βάρκα, μέσα ε' τη μέση ε' τον μεγάλον Όκεανόν, χωρίς να χάζη την τρίτη και την τετράδη, έπε μέσα του ότι άρ' ού εγλύτωσεν ως εκ θαύματος μεσ' άπ' τα χέρια του Χάρου, χωρίς άλλο ο Θεός είχε το χέρι του απάνω του. Αρχίζει το λοιπόν να λάμψη τα κουτιά με όλη του τη δύναμη, με την έλπίδα ότι θα άπαντήση κανένα καρδί να τον πάρη, η να άνκαλύψη καμμιά στερε-

γιά να άράξη. Δέκα μέρες έλαμνε και δέκα νύχτες χωρίς να βάλη τίποτα ε' το στόμα του, χωρίς να βρέξη τα χείλη του, και έβλεπε μονάχα ούρανο και θάλασσα. Απάνω ε' τής ένδεκα μέρες παρατάει τα κουτιά, και ξηλώνει τον πάτο του παπουτσιού του και τον τρώει.

— Πόποπο! ανεφώνησεν ο Αγκίστρης. Χαρά ε' το στομάχι του!

— Απάνω ε' τής δώδεκα μέρες ανοίγει τη μία φλέβα του χεριού του με τη μύτη του λάζου και ρουφεί το αίμά του.

— Έλα δά και εσύ, καίμενε! είπεν ο Πλημμύρης.

— Απάνω ε' τής δεκατρείς μέρες ξαπλώνεται μέσα ε' τη βάρκα και ξαπλωμένος παρακαλεί το

Χάρο να τον λυπηθή, να έλθη να τον πάρη. Ο όμορφος εκείνος ο ντεληθωμάς, ο ασίκης απόμεινε πετοι και κόκκαλο. Ο καίμενος ο παππούς μου γιχ δεκαπέντε μέρες εγλώμιανε και εκατάτησε τη ήρος μοναχός.

— Ανατριχιάζει το πετό μου! είπεν ο Χοιρομέρης, μά άς άκούσωμε και το τέλος.

— Ναι, ναι,

Κουπιό, τελείωσε την την ιστορία σου, είπεν ο Στέφανος ο όποιος ήτο όλος αντί.

— Πόσον καιρόν έμεινε ξαπλωμένος μεσ' ε' τη βάρκα ούδε αυτός δεν ειμπόρεσε καθόλου να το καταλάβη. Τουτό μοναχά θυμάται, ότι μίαν ημέραν όταν έξυπνισεν, ειδεν ότι ήτο πλαγιασμένος μαλακά μαλακά απάνω ε' τα χορταράκια τα δροσερά, άποκάτω από κάτι ωραία δένδρα φουντωτά, και ε' αυτά τα ωραία δένδρα εκελιδούσαν χιλιάδες πουλάκια. Σ' την αρχή του εφάνη πως είνε ε' τον παράδεισο, μά άρ' ού όμως έτριψε καλά καλά τα μάτια του και ειδε τριγύρω του κάτι μούτρα παραξένα, εκατάλαβε πως είνε μέσα ε' την Κόλαση. Καμμιά εξηγηταριά άγριάνθρωποι ο ένας άγχημάτερος από τον άλλον, δλόγυμνοι, εκάθονταν ανακούρουδα τριγύρω του και τον εκύταζαν προσεκτικά και σαν να είχαν συμβούλιο άναμεταξύ τους.

» Καθώς ήτο ο παππούς μου ξεσοκολισμένος ε' τη

γεωγραφία, και είχε διαβασμένα πολλά γιά τους άγριανθρώπους, εΐθως εκατάλαβε τί τύχη τον έπεριμενε.

» Είνε κρίμα μά την αλήθεια να έχη ένας άνθρωπος δεκατρείς μέρες να φάη και να φαγηθή απάνω ε' τής δεκατέσσερες. Όποιος άνθρωπος έχει καρδιά, αλλ' μπορεί κάποι να εύχαριστηθή αν χορτάση τους φίλους του και τους συντρόφους του με το κρέας του, αν τύχη μεγάλη ανάγκη και πιστεύω πως και ο παππούς του Αγκίστρη θα εύρηκε κάποιαν εύχαριστήριον όταν τον έφαγαν οι συντρόφοι του. Μά να φαγηθή κανείς από ανθρώπους που δεν τους γνωρίζει, και μάλιστα που δεν μιλούν και τη γλώσσα του, α! μά αυτό είνε να το συλλογίζεσαι κανείς και να σηκώνεται η τρίχα του.

» Ο κακόμοιρος ο Θωμάς, αν εγλύτωνε από τη σούβλα η από τη σκάρα, θα έπεφτε ε' το σουκάλι η ε' την κατασρόλα. Φαντασθήτε λοιπόν πως τχ έκαμε τα μάτια του, όταν ειδε ότι όταν έσηκώθηκε και ανεκάθισεν, όλοι εκείνοι οι άγριάνθρωποι έσκυψαν και έπεσαν τα πιστοια, και του έκαμαν μετάνοια με την ούρα, και έπειτα έχόρευαν και έπηδούσαν, που δεν εφαινούνταν πως έχουν κακό σκοπό.

» Έτρεξαν εΐθως και του έφεραν όπωρικά λογίων των λογίων, προτοκάλλια, μπανάνες, άνανäs, άλλοι του έβαζαν ε' τα χείλη του ποτήρια με λεμονάδα, με γάλα και χίλιαν λογίων ωραία πράγματα. Μάλιστα μερικοί από τη χαρά τους, τον έγαργαλούσαν ε' τα πόδια του και του έχάιδευαν τής γάμπες του, άλλοι του έκαναν άερα και του έσφυγγίζαν τη μάτη με τα φύλλα ενός δένδρου που το λένε λατανιά.

» Και όσο εκατέβαζε τα κομμάτια που του έδιναν, η όσο έρρυφούσε τα πιότα που του έδιναν, να βλέπατε φωνές και κακό! από τη χαρά τους εφώναζαν και έπηδούσαν, μά τί φωνές και τί πηδήματα! δεν έχετε ιδέα!

» Όταν έφαγε γιχ τέσσερους, και ήπие, τον έσκέπασαν με ένα πάπλωμα φτειασμένο από φτερά καναρινιού, κολιβριού και παπαγάλου, τον έβαζαν μέσα ε' ένα φορέο και μπροστά η μουσική τον έπήγαν ε' το παλάτι.

» Πρέπει να ξέρετε πως την παρμιονή είχε πεθάνη ο βασιλέας, και ο θρόνος του ήτο χηρευάμενος καθώς το λένε. Τον είχε πιάση άξαρνα ένα φοβερό κόφιμο, που του έθέρισε τάντερα γιά δυο τρείς ώρες. Το λοιπόν όλο το αρχοντολόγι και οι μεγαλωσιάνοι τής χώρας εκείνης ήθελαν καλά και σώσει να κάνουν βασιλέα τον καρμποτακιμένο που τους έστειλε ο Θεός.

» Και έτσι το λοιπόν ο Θωμάς Κουπιός μισοπεθαμένος από την πείνα και τη δίψα, και με το ένα του μοναχά παπούτσι γερό, έγινε βασιλέας τής Ταμποουλίας, έτσι το λέγαν το νησί Ταμποουλία.

» Την ίδια την ημέρα έγινε η παράτα γιά τον νέο βασιλέα. Όλα τα δημόσια καταστήματα έκαμαν φωτοχυσία το βράδυ και όλο-νυχτίς άλλο δεν έδλατες παρά χοροπηδήματα και πυροτεχνήματα.

— Κολοκΐθια με τη ρίγανι! είπεν ο Φυκιώτης.

— Άμ' δέ! κολοκΐθια! είπεν ο Κουπιός, ποιός το είπε; αυτό, φωστήρά μου, είνε γραμμένα και τυπωμένα σε βιβλίο.

— Άκόμη χειρότερα, είπεν ο Φυκιώτης.

— Ο κύρ Φυκιώτης δεν ξέρει όμως, είπεν ο Κουπιός με σοβαρότητα, ότι όταν ο παππούς μου έχύρισε ε' την πατρίδα έπαρουσιάστηκε ε' τον βασιλέα, και ο βασιλέας τον έδέχτηκε σαν όμοίο του και του είπε: « Καλώς τον τον Ξάδερφόν μου! » γιατί έτσι ο ένας βασιλέας λέει τον άλλον βασιλέα, τον λέει Ξάδερφο! ούλοι οι βασιλιάδες

είνε Ξάδερφια, και ε' τη στιγμή μονομιās τον έπροβίθασε υπαξιωματικό, και του είπε: « Νά με συμπαθάς, καπταν Θωμά, που δεν μπορώ να σου δώσω πίσω το βασίλειό σου που το έχασες. Ο βασιλέας αυτός δεν άγακούσε τους πόλεμους, άγαπούσε την ήσυχία και την ειρήνη, και δεν ήθελε να βάλη την πατρίδα ε' τα αίματα, σε πόλεμο μακρινό. Αυτό είνε πράγμα που έγινε! όλες η έφημερίδες τα έγράφανε όλα αυτά.

— Άμ' δέ! είπεν ο Φυκιώτης! άκούς εκεί λέει! το γράφανε και η έφημερίδες, άλλο χοντρό φέμμα.

— Μά τώρα ήθελα να ξέρω, είπεν ο Κουπιός με υπερφάνεια, γιατί τάχα ο κύρ Φυκιώτης κάνει τόσες δικκολίες γιά να χάζη τους άγριανθρώπους του παππού μου, εν ό εγώ, χωρίς να πω τίποτα, έχασα τής χιλίας

ΕΓΙΝΕ ΒΑΣΙΛΕΑΣ ΤΗΣ ΤΑΜΠΟΥΛΙΑΣ

πεντακόσες ἀρχούδες του ἀδελφού του παππού του!
 — Παιδιά, δρόμο! ἀνεφώνησαν ὁ Πλημύρης. Ἡ φωτιά σβύνει καιθαρώ πως ἐσυναχώθηκα. Ὁ Κουπιὰς θὰ μάς την ἀποτελειώση την ἱστορία του 'ς τὸ χωριό.

— Ὅχι, ὄχι. Κουπιὰς, τελειώσε την τήν ἱστορία σου, ἀνεφώνησαν πάντες καὶ ἐπλησίασαν περισσότερο ἐπὶ τήν ἀνθράκιον ἢ ὅποια ὀλονὲν ἐκρύωνε.

Ὁ Κουπιὰς ἠσθάνθη ἐνδομύχως χαρὰν μεγάλην, δέτοι ἦρσε τὸ παραμύθι του, καὶ τί ἄλλο ἦτο ἡ ἱστορία τοῦ πάππου του παρὰ σωστὸν παραμύθι; ἐξηκολούθησε λοιπὸν ὡς εἴης:

I

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΤΑΜΠΟΥΛΙΝΑΣ

«Ὅταν ἐστάθηκε 'ς τὸν κόσμον βασιλεὺς πού 'μπο-

ρεὶ νὰ καυχῆθῃ ἐπὶ τὸν ἀγαπῆσεν ὁ λαὸς του, αὐτὸς ἦτον ὁ Θωμὰς ὁ πρῶτος, ὁ βασιλεὺς τῆς Ταμπουλίννας. Μογαχὰ πεντέμισσι μῆνας ἐδάσιλευσεν, ἀλλ' 'ς αὐτοῦς τοὺς πεντέμισσι μῆνας ἐχάρηκε ὅλες τῆς γλυκάδες τῆς βασιλείας. Κάθε πρωὶ ὄλος ὁ λαὸς τοῦ βασιλείου του ἐπήγανιν νὰ ρωτήσῃ νέα γιὰ τὴν

* Ὅλοι οἱ φαραῖοι καὶ οἱ κυνῆγοι. . . . *

ὕγειο του καὶ νὰ ρωτήσῃ πὸς ἐπέρασε τὴν νύκτα: 'Εμάλωναν ποὶς νὰ πρωτοβῇ τί ἤθελεν ὁ Μεγαλειότατος. Ὅλοι οἱ φαραῖοι καὶ ὄλοι οἱ κυνήγοι δὲν ἐψήρευαν πιά καὶ δὲν ἐκυνηγοῦσαν γιὰ ἄλλο παρα γιὰ τὸν Μεγαλειότατο. Ἡ τραπεζαρία του εἶχε κάθε λογῆς γλυκουλιά: φάρια νόστιμα, κυνήγι περιφημοῦ. Κάθε μέρα ὅταν ἐξυπνοῦσε τοῦ ἔφερναν 'ς τὸ κρεβάτι μιά γαστέρα σοῦπα ἀπὸ μπροτόκα καὶ τὴν ἐκατέβαζε ζεστὴ ζεστή. Ἐπειτα ἀπὸ μίαν ὥρην, νὰ σου καὶ ἔφερναν τρία τέσσαρα σουδλάκια μικρὰ πουλάκια ὄλο καὶ ξύγην, ποὺ πρὶν ἔκανε κάτω 'ς τὸ στομάχι του ἐλυωναν μέσα 'ς τὸ λάρυγκά του. Ἐτρύγε πάλι τὸ μεσημέρι, ἐτσυμποῦσε κατὰ τὸ δειλινὸ, καὶ δὲν ἐπλάγιαζε πρὶν δειπνῆσῃ 'ς τὰ γερά.

— Μὰ γιὰ ἔνομα τοῦ Θεοῦ φθάνει πιά! ἀνε-

φώνησεν ὁ Φουκιώτης τοῦ ὀποίου ἡ κοιλία « ἔπαιζε τζμπουρτζ. » Τί τα θέλεις καὶ τὰ λὰς αὐτὰ;

— Καλὰ λείει ὁ Φουκιώτης, ἀνεφώνησεν ὁ Χοιρομέρης καὶ ἐσειγξε τὴν ζώνην τοῦ παντελονίου του.

— Ὄφ! ἀνεφώνησεν ὁ Πλημύρης.

— Μὰ σωπᾶτε τὸ λοιπὸν! ἀνεφώνησαν τὰ ἄλλα παιδιά. Ἀφήστε τον τὸν Κουπιὰ νὰ τελειώσῃ τὴν ἱστορίαν του!

Καὶ ὁ Κουπιὰς ἐξηκολούθησε:

«Μία φορὰ τὴν ἡμέρα, μὰ τὸ περισσότερο δύο φορὲς, ὄλοι οἱ ὑπἄλληλοι τοῦ βασιλείου ἐπήγανιν ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ παλατιοῦ καὶ διὰ νὰ τον διασκεδάσουν τὸν βασιλεὺς καὶ νὰ τον κάμουν νὰ γελάξῃ, ἐχρορηθοῦσαν καὶ ἔκαμναν διάφορα δύσκολα γυμνάσια. Ὁ σεβαστός μου πκπουῦς ἔβγαινε ἐπὶ τὸ μακαλιόνι τοῦ παλατιοῦ μὲ τὸ τσιμπούκακι του καί τοὺς ἔβλεπε, ἀλλὰ πού νὰ γελάσῃ; μόλις καὶ μετὰ βίξ ἐκαταδέχετο νὰ τοὺς χαμογελάσῃ.

«Ποτὰ δὲν τον ἀφίανιν νὰ κοπιᾶσῃ, καὶ πάντοτε ὅταν ἔβγαινε ἐπὶ τὸν περίπατον τὸν ἐσήκωναν μέσα εἰς ἓνα φορέσιον. Διὰ νὰ μὴ κουράζεται τὸ μυαλό του, ποτὲ δὲν

μιλοῦσαν ἔμπροστά του διὰ πολιτικά, παρὰ μόνον εἶχε τοὺς ὑπουργοὺς του οἱ ὀποιοὶ ἐκυβερνοῦσαν τὸ βασιλεῖον ὅπως ἤθελαν.

«Ὅλοι ἐνόμιζαν ὅτι μετὰ τὴν ἡσυχὴν ζωὴν καὶ μετὰ τὴν καλοπέρασιν καὶ μετὰ τὰ καλὰ φαγιά θὰ παγγίνη ὁ βασιλεὺς καὶ θὰ γίγη ἄλλος τόσος. Δὲν βαρύνεσαι! Ἦταν οὖν τὸν τῆρα ἀδύνατος καὶ οἱ ὑπἄκοοι ἦταν γιὰ νὰ σκιάσουν. Ὅταν τον ἔβλεπαν ἐπὶ τὸν περίπατον μέσα εἰς τὸ φορέσιον, καὶ ἦταν κατακίτρινος ὡς τὸ λέμβνι, καὶ λιγνός ὡς τὸ καλαμί, ἐκαταβαζόν τὰ μούτρα τοὺς καὶ τὰ ἔκκαμναν δέκα πῆγες ἀπὸ τὴ λήπην τους.

[Ἐπιτελεῖται συνέχεια.]

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

Ἡ μήτηρ τοῦ Θεοφίλου παρεπονέτο εἰς τὸν διδάσκαλον τοῦ διὰ τὴν διαγωγήν τοῦ υἱοῦ της:

— Πολὺ με λυπεῖ αὐτὸ τὸ παιδί, κύριε διδάσκαλε, τὴν ἔλεγε δὲν ἀκούει συμβουλὰς δταν σχολάζη δὲν ἐρχεται κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σπίτι, ἀλλὰ σταματᾷ εἰς τὸν δρόμον καὶ παίξει μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου. Πολλὰκις μου ἐρχεται μὲ σχισμένα μὲ φορέματα, βιβλία ῥυπαρὰ ἢ κομματιασμένα καθήμεραν, πρέπει νὰ τον μαλώσω διὰ νὰ μελετήσῃ τὰ μαθήματά του. Καὶ δὲν εἶνε μικρὸς μετ' ὀλίγον θὰ πατήσῃ τὰ δεκατρία.

— Ἴδου τί νὰ κάμειτε εἶπεν ὁ διδάσκαλος, ὁ μικρὸς σας Κωστάκης εἶνε πέντε ἐτῶν ἀπάνω κάτω, τὸ αἴσθημα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς εὐθύνης. Ἄν ἐπαρτή κανὲν σφάλμα ἦτο ὡς νὰ παρεκίνηεν τὸν μικρὸν Κωστάκην νὰ το κάμῃ καὶ αὐτός, διὰ τοῦτο ἦτο πάντοτε εὐτακτος.

Τώρα αὖν σχολάζουν, ὁ Θεοφίλος δὲν παίξει πλέον εἰς τοὺς δρόμους, δὲν θέλει νὰ λέγουν ὅτι ὁ Κωστάκης ἀτακτεῖ μὲ τὰ κακόπαιδα. Ἐπιστρέφουν μαζί εἰ δύο φρόνιμα, φρόνιμα ἂν βρέχη, ὁ Θεοφίλος κρατεῖ τὴν μεγάλην ὀμβρέλλαν καὶ προφυλάττει τὸν ἀδελφόν του, ὅστις φοβεῖται τὸ νερὸν καὶ στρυμμόνεται πλησίον του. Ὁ Θεοφίλος βρέζεται ὀλίγον, ἀλλὰ δὲν ἀφίνει οὔτε σταλαγματιά νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ Κωστάκη. Ὅταν εἶνε ψυχὸς ὁ Θεοφίλος πρὶν ἐξέλθουν τοῦ σχολείου τυλίγει τὸν λαιμὸν τοῦ ἀδελφοῦ του μὲ ἓν μικρὸν σαλάκι, διότι ἡ μήτηρ τῶν εἶπεν ὅτι τὰ μικρὰ αὐτοῦ τῆς ἡλικίας κρούουν εἰς τὸν Θεοφίλος εὐρησε καλὸν μέσον διὰ νὰ μαυθῆν ὁ Κωστάκης τὰ μαθήματα, μελετᾷ τὰ ἱδικά του πλησίον του, ὥστε ἐπὶ τέλους μαυθάνει ὅπως πρέπει ὁ καθείς τὰ ἱδικά του. Ἐπειδὴ θέλει νὰ ἔχη καθαρά τὰ τετράδιά του ὁ ἀδελφός του, διατηρεῖ αὐτὸς καθαρὰ τὰ ἱδικά του. Ὁ Κωστάκης εἶνε ἐπιμελής καὶ εὐτακτος διότι θέλει νὰ μιμηθῆ τὸν ἀδελφόν του, ὁ δὲ Θεοφίλος εἶνε ἐπιμελής καὶ εὐτακτος διότι θέλει νὰ τον μιμητῆ ὁ ἀδελφός του.

ΣΤΑΜΑΤΗΜΑ

Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ Η ΑΡΑΧΝΗ

Ἐἰς ἄετος ἐπέτα ὑψηλὰ ὑψηλὰ, ἐπάνω ἀπὸ τοὺς λόφους, ἐπάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς τὴν ὑψηλοτέρην κορυφὴν τῆς γῆς. Τί ὠραία θέα ἦτο ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο! Ἐδῶ εἶφαινοντο οἱ ποταμοὶ ὡς ἄσημέιοι ὄφεις ἐν τῷ μέσῳ πελορίας πρασίνης ἐκτάσεως, ἐκεῖ εἶφαινοντο ὡς μαύρα σημεῖα τὰ δάση τῶν ἐλαίων, τῶν δρυῶν, τῶν ἐλατῶν παρέκει ἢ πεδιάς γεμάτῃ ἀπὸ εἰρηνῆν βλάστησιν καὶ μακρὰν μακρὰν συνορεύουσα μὲ τὸν οὐρανὸν ἐβδίζεν ἡ θάλασσα μαύρη ὡς πτερνὸν κόρακος.

— Ὑψιστε Θεε, δημιουργε τοῦ παντός! ἀνέκραξεν ὁ ἄετος θαμβωθείς ἀπὸ τὴν τόσοσιν μεγαλοπρέπειαν τῆς φύσεως, σ' εὐχαριστῶ δτι μου ἔδωκες τὴν δύναμιν ν' ἀναβῶ εἰς τὸσόν ὕψος, εἰς ὕψος εἰς τὸ ὅποσον κανὲν ζῶν ὄν δάν εἰμώροσε ἀκόμῃ νὰ φθάσῃ.

— Πολὺ ἀλαζόν καὶ αὐθάδης εἶσαι, καλέμου κύριε! ἀνέκραξε μίαν ἀράχνη ἐξελθούσα ἀπὸ τὴν σχισμὴν ἐνὸς βράχου. Σοῦ φαίνεται ὅτι ἐγὼ εἶμαι χαμηλότερα ἀπὸ σέ;

Ὁ ἄετος ἐπληκτος ἐστράφη καὶ εἶδε πράγματι

γελον.—Ο Μικρός Ἀγωνιστής ἀσπάζεται τὴν Ἐπιθρητιίδα Ἀργιλεωνίδα—Ο Παρθένος Ὀδυσσεὺς στέλλει τὰς προσήσεις του εἰς τὸν Ἐνδοξόν Περικλῆ, τὸν Βασίλῃα τῆς Ἐρήμου, τὸν Γέροντὸς Μωριῶν, τὸν Ἀπόμαχον τῆς Λέσβου καὶ τὸν Ναύαρχον Μισούλην.—Ἡ Ξανθοῦλα ἀσπάζεται τὴν Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου καὶ τὴν Αἰμοστάζουσαν Καρδίαν τὰς ἵπποις παρακαλεῖ νὰ τῆ εἰπον τὸ ἀληθές ὄνομα των.—Ἡ Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου ἀσπάζεται τὴν Ἀτρόμητον Μπουμπουλίαν, τὴν Ἀγροάμπλην, τὴν Χαριτάνδροντον Χρυσάλλίδα καὶ τὴν Ποσειάδα Ἀδραν.—Ἡ Ἀθηγιανὶς ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ Πρίγκηπος Ζιλλᾶχ ὡς καὶ τοῦ Ἀ-

ρως προσφέρει δὲ τὰς προσήσεις τῆς εἰς τὸν Ἀραπάκον, τὸν Ἐνδοξόν Περικλῆ, ὡς καὶ εἰς τὴν Πεισματάραν.—Ο Σωσίας στέλλει τὰς προσήσεις του εἰς τὸν Πρίγκηπα Ζιλλᾶχ καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα Ἀνδροῦσσον.—Ο Ἐνδοξὸς Περικλῆς παρακαλεῖ τὸν Οὐράνιον Ἀγγελον νὰ τῆ εἰπῇ τὸ ὄνομα του, ὅπως τῆ εἰπῇ καὶ οὗτος τὸ ἴδιόν του.—Τὸ τρέχα Ρῶτα καὶ ἔλα πέες μου ἀσπάζεται τὸν Λαδωμέτον Ποιτηκόν.—Τὸ Ἀνόθος τῶν Λεωμώνων ἀσπάζεται τὸ Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου, τὴν Ἀτρόμητον Μπουμπουλίαν καὶ τὴν Λευκὴν Περιστεράν, εὐχαριστεῖ δὲ τὸν Ἀθρίον Οὐρανὸν διὰ τὴν εὐχὴν του, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ τῆ εἰπῇ τὸ ἀληθές ὄνομα του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

28. Ἐλεπσοῦμωρον. Ω—*εἰ—*εἴ*εἴ*εἴ*—*α*ε*α*ο
οἰ—*δ*ε*—*ἦ*ε—*εἴ*ε*α—*οἰ*—*εἴ*ω—*ἦ*α*—*εἴ*ο
*ε*οι.

Ἐπιτάλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θεοδοσιάδου.

29. Συλλαβόγραφος.

Καὶ τὰ δύο μου τὰ μέλη εἶνε μόνον ἐκ γραμμάτων.
Τὸ δὲ ὄλον μου σημαίνει τιμωρίαν ἐγκλημάτων.

30. Λεξιγραφος.

Ἄν μου λειψή-ἡ οὐρά,
Γίνομαι πάλιν οὐρά.

Ἐπιτάλη ὑπὸ Ν. Κ. Βλάχου.

31. Λεξιγραφος.

Τῆς Ἑλλάδος πόλις εἶμαι, ἂν μὲ κεφαλὴν μ' ἀφήσης,
Τῆς Ἀσίας πόλις, ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς.

32. Λεξιγραφος.

Τὸ μὲν ἡμισὺ μου εἶνε ὁ ἀπανταχοῦ ὑπάρχων,
Τὸ δὲ σύνολόν μου πάλιν τῆς Ἐρήμου εἶνε ἄρχων.

33. Μεταγραμματισμός.

Κατάφυτος καὶ εὐφορος κ' ὄρατα νῆσος εἶμαι,
Κ' ἂν μῆσω τοῦ Ἰονικοῦ ἀρχιπελάγους κείμεαι.

34. Αἰνιγμά.

Γρία πράγματα σπουδαῖα μὲ μεγάλας συνεπειάς
Ἐχῶ κάμει ἕως τώρα, ἂν καὶ φαίνομαι μικρόν.

35. Αἰνιγμά.

Πῶς ἄνθος ἄσπρον κ' εὐσμοῖον ἐμπρός σου θ' ἀντικρύσῃς.
Εὐρὴ τὴν νῆσον, κ' ὕστερα τὸ ζῆθος θά μωρίσῃς.

36. Αἰνιγμά.

Πρῶτον ἔδωκα δύο ὄντα ἐκ τῆς γῆς τῆς εὐτυχίας,
Κ' ἔστειλα τοὺς ἀθανάτους εἰς τὴν χώραν τῶν νεκρῶν.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

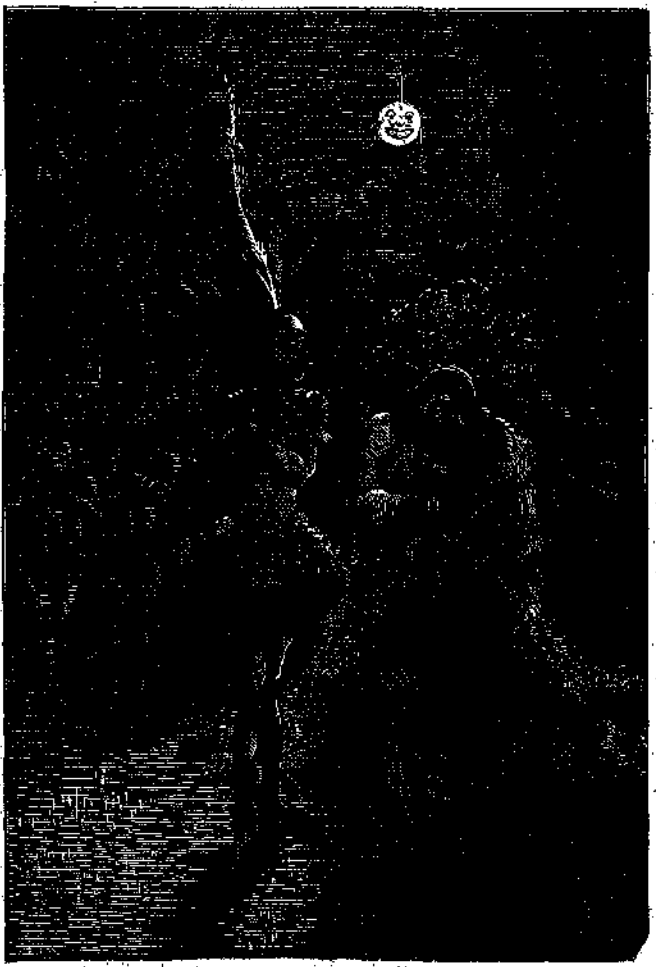
- * Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου, 7 καὶ 8. Ἀίας ὁ Τελαμώνιος, 8, καὶ 7. Ἀθρίος Οὐρανός, 7. Αἰμοστάζουσα Καρδία, 8. Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, 6. Ἀλέκτωρ τῆς Λύγης, 2. Χ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, 2. Ἀνατέλλων Ἀσπίρ, 7 καὶ 8. Ἄνθος τῶν Λεωμώνων, 8 καὶ 9. Ἀνθοῦλα, 6. Ἀραπάκος 9. Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, 6 καὶ 7. Κίμων Ν. Ἀσημακόπουλος, 2. Ἀτρόμητος Μπουμπουλίνα 5. Βακχίδης, 7. Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου, 4. Βρεγμένη Γάτα, 8. Χαράλαμπος Βυζάντης, Διαβολάνθρωπος, 8. Δίκαιος Ἀριστιδής, 2. Ἐνδοξὸς Μαραθῶν, 7. Ἐνδοξὸς Περικλῆς, 3. Εὐγγύμων Πηγελάπη, 5. Ἰηλεμένη Βοσκοπούλα, 9. Ζηλιάρης, 6. Ζιζάνιον, 10. Ζωηρὰ Φλόη, 7. Ἡρώας τῆς Καλαμπάκας, 9. Θεοδοσίος Θεοδοσιάδης. Μαρία Ἰερωνοῦδου, 7. Ἰωάννης Νικητορᾶς, 5. Ἐλένη Καλοτρέφιδος, 2. Κατέθα νὰ φαίμ. 6. Σ. Δ. Κριεώτης, 1. Κόμης Ράφης Κανδᾶλ, 7. Κοσμοφύστηρος Ἑλλάς, 7. Δικατερίνη Στ. Κωνσταντινίδου, 7. Λαγὸς μὲ πετραχῆλι, 7. Λαδαμένος Ποιηκός, 10. Θεοδόρη Π. Αζμπίκη, 1. Δημήτριος Ε. Μάτιμος, 4. Μάχη τοῦ Μαραθῶνος, 6. Μικρὸς Ἀγωνιστής, 6. Μικρὸς Ἐθελοντής, 5. Μικρὸς Ναύαρχος, 5. Μικρούλα Τραλαλά, 9. Σοφία Μπουμπύνη, 2. Ναύαρχος Κουμπρᾶς, 2 καὶ 7. Οὐράνιος Ἀγγελοῦ, 1 καὶ 8. Παληκὸς τῆς Φακῆς, 8. Γεώργιος Πανδῆς, 1. Πανῦρος Ὀδυσσεύς, 8. Πάπια τοῦ Γιαλοῦ, 5. Παπαροῦνα, 1. Αἰκατερίνη Κ. Σκοπέτου, 2 καὶ 7. Γεωργίος Σκαυρόπουλος, 4. Σιμπαθητικὸς, 9. Σωσίας, 6. Τρόπαιον τοῦ Μιλτιάδου, 5. Τρόπαιον τῶν Πλαταιῶν, 1. Τσάτσα Γελασιῆ, 8. Β. Γ. Τσιτσέλης, 2. Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, 10. Ἄννα Α. Φατσῆ, 4. Χάνι τῆς Γραβιάς, 9. Ἰ. Θ. Χρυσόχοϊδης, 4.

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδηματικοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΑΝΔΟΥ. Μετάφρασις ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ.]
[Συνέχεια ἴδε σελ. 71.]

» Ἐπειτα ἀπὸ πέντε μῆνες ἀργίσε νὰ παίρῃ ἀπάνω του καὶ νὰ γεμίξη λιγάκι. Ἀπὸ τότε πιά δσο καὶ ἐπερνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο ἐπάγαινε καὶ αὐτὸς καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἔγινε πάλι ὁ ὁμορφος

» Μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἐπήγαγεν ἄξαρνα καὶ ἔκαμνεν ἐπίσκεψιν εἰς τὰ σπίτια τῶν ὑπηκόων του, τάχα διὰ νὰ ῥωτήσῃ πὼς πηγαίνουν τὰ συμφέροντά τους, μὰ αὐτὸς ἐπήγαγεν ἐπίτηδες, διὰ νὰ τον κερά-

σου κανένα ποτηράκι βόδι.

» Ἐνα βράδυ ἀφοῦ ἔφαγε καὶ ἤπιε, δὲν εἰζέρω πὼς του κατέβη νὰ ἐβγῇ νὰ κἀν περιπολία μόνος του καὶ νὰ ἰδῇ ἂν ἡ ἀστυνομία κἀνει καλὴ τὴν ὑπηρεσίαν της. Ἡ ἀλήθεια, θαρρῶ, εἶνε ὅτι ἤθελε νὰ κἀν ἕνα μικρὸ περίπατο διὰ τὴν χώνευσιν. Παίρνει τὸ μανδύα του τὸν πομπουλένιο, τὸν τυλιγεται, καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ παλάτι. Ὁ οὐρανὸς ἦταν συννεφιασμένος, οὔτε ἄστρα ἔφεγγαν οὔτε φεγγάρι, ὅλα ἦταν σκοτεινά, πίσσα. Ἐγύριζε λοιπὸν μέσα ἑς τοὺς στενοὺς δρόμους τοῦ βασιλείου που μὲ βήμα βραδύ, ὅπως περπατοῦν οἱ περίπολοι, ἐσκόνταβε ἐδῶ, ἐσκόνταβε ἐκεῖ, γιατί οἱ δρόμοι δὲν ἦταν ἴσοι, καὶ ἐκαμάρωνε μόνος του τὸν ἑαυτόν του. Τάχα μικρὸ πρᾶγμα

« ΓΙΑΤΙ Ε' ΕΤΡΕΦΑΜΕ ΠΕΝΤΕ ΜΗΝΕΣ; » (Σελ. 86)

σω φαίνεται νὰ σηκωθῇ ἕνας βασιλεὺς ἀπὸ τὸ τραπέζι του, νὰ ἀφήτῃ τὴν ἡσυχία του καὶ νὰ γυρῇ εἰς τὰ σκοτεινά μέσα ἑς τὸ βασιλεῖό του διὰ νὰ φυλάγῃ τὸ λαόν του; Ἔγινε δικαιοὺς νὰ καμαρώνῃ καὶ νὰ ἐχη μεγάλην ἰδέαν διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ νὰ πιστεύῃ εἰ δὲν ἦταν γεννημένος διὰ καυῆς. Καὶ ἅν γραμματισμένος ὅπου ἦταν, τὴν ἔμαθε τὴ γλώσσα τοῦ τόπου καὶ τὴν ἐμίλουσε περίφημα σὲ ὅκτω ἡμέρας.

» Ὅλα αὐτὰ τὰ χάδιά σου τοῦ ἔκαμνεν ὁ λαὸς του, τὸν εὐχαριστοῦσαν τὸν βασιλεῖα καὶ ἐκαμάρωνεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Καὶ εἶχε μεγάλην ἰδέαν διὰ τὸν ἑαυτόν του, καὶ τότε ἐκατάλαβε ὅτι δὲν ἦταν γεννημένος διὰ καυῆς. Καὶ ἅν γραμματισμένος ὅπου ἦταν, τὴν ἔμαθε τὴ γλώσσα τοῦ τόπου καὶ τὴν ἐμίλουσε περίφημα σὲ ὅκτω ἡμέρας.

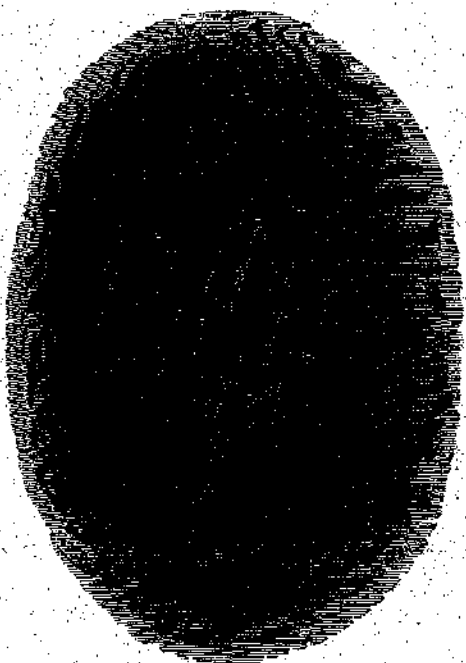

θάχουν έρεξι να φάνε, είπε ο Πιπιλουού με την γλυκεία φωνή του.

«—Παιδιά μου, καλά μου παιδιά! και να είζέρετε με πόση χαρά θα έβλεπα τον πιστό λαό μου να καθεται 'ς το τραπέζι και να με έχη έμένα 'ς τη μέση και να με καμαρώνη! Κρίμα όμως που δεν θα μπορούσα να είμαι και εγώ 'ς το τραπέζι! Είμαι πολύ άσχημα, είμαι άρρωστος, αγαπητέ μου Κουκουκουίνο!

«— Αμ' δέ! είπεν ο Κουκουκουίνος. Η Μεγαλειότης σου είναι πολύ καλά 'ς την υγεία της, βασιλέα μου, είσαι σαν το μπαρμπουνάκι! είσαι παχύς σαν το γουρουνί και χονδρός σαν το βουτσά!

«— Δεν έφερεις και δέ λές, καλέ μου Κουκουκουίνο! Να φοβάσαι από τον άνθρωπόν που έχει γερό κορμί και μέσα του φωλιάζουν ή χειρότερες άρρώστιες. Νά, έμένα πού με βλέπετε σαν το μπαρμπουνί, μέσα με την ημέρα λυώνω και αισθάνομαι μίαν αδυναμίαν που δεν έχετε ιδέα! Με άρavnίλει το βάρος το βασιλικό! Καλλίτερα είχα να ήμουν ξηλοσχιστής, να σχίζω ξύλα, παρά να είμαι αυτό όπου είμαι. Αυτά τα παχη και αυτό το χονδρός πού το καμαρώνει ο λαός μου και δεν χορταίνει να με βλέψη και τρέχουν τα σάλια σας, αυτά όλα είναι ψεύτικα. Έδώ πού σας το λέω, εγώ, δεν είμαι άνθρωπος γερός, είμαι σαν μία φούσκα γεμάτη αέρα! Και να ήταν ή άρρώστια μου σαν όλες της άρρώστιες, ύπομονή! Μά δεν είναι ή αυτή ή άρρώστια πού με βασανίζει κρυφά κρυφά και με φουσκώνει σαν το ασπί, αυτή ή

«ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΡΠΑΖΕΙ ΜΙΑ ΚΕΡΟΥΚΛΑ» (Σελ. 82)

άρρώστια το έχει κάνη το αίμά μου φαρμάκι, μα τί φαρμάκι, δεν έχετε ιδέα! Και δια να σας διώσω να καταλάβετε, φαντασθήτε, όσοι φύλλοι και κουνούπια έχουν την κατοχήν να καθίσουν άπάνω 'ς το κορμί μου και να πιπιλίσουν το αίμά μου, μένουν 'ς τον τόπο. Και το πρωί που ξυπνώ, είναι το κορμί μου δλο σκεπασμένο από το κεφάλι ως τα πόδια από κουνούπια και φύλλους φαρμακωμένους από το αίμά μου. Το έφερετε δλοι σας πως την περασμένη έβδομάδα μου πέθανε ή καλλίτερη μαϊμού, ή αγαπημένη μου Κακακαπού, πού την αγαπούσα καλλίτερα από όλες της άλλες μαϊμούδες μου, γιατί έμοιάζε 'ς την όμορριά του άκριβού μου Κουκουκουίνου. Μά δεν είζέρετε και

από τί πέθανε. Νά σας το είπα λοιπόν ή Κακακαπού, εκεί που έπαίλαμε μαζί, μου δάγκασε το πόδαρι και μου το έματώσασε λιγάκι και ως να πητε κύμνο, τα έκακάρωσε. Βάλτε λοιπόν με τον νού σας τί φαρμάκι έχω μέσα μου! Και έπειτά μου λέτε να καθίσω και εγώ 'ς το έθνικό τραπέζι! Αλλά έπειδή όμως και το θέλει ο λαός μου, εγώ δεν μπορώ να κάμω αλλιώς, παρά να κάμω το θέλημά του. Έγώ ξέρω ποια είναι τα χρέη μου! το πρώτον πρώτον από όλα είναι να κάμνω ό τι θέλη το έθνος. Ζήτη το Σύνταγμα! Ζήτη ο λαός της Ταμπουλίας!

« Ο μικρός αυτός βασιλικός λόγος, τόσο τεχνικά τον είπεν ο βασιλέας, πού οι άγριάνθρωποι άρχισαν να συλλογίζονται. Έκαμάν συμβούλιο άναμεσαξύ τους, και ο Θωμάς ο πρώτος είχε την ιδέα πώς εγλύτωσε για την ώραν. Ο άγριάνθρωπος ο Κουκουκουίνος, ή γχορίλλα, έμίλησε 'ς τους άλλους μυστικά, μα ο βασιλέας είχε να τα αυτιά του και τον άκουσε που έλεγε:

«— Αυτά πού μας είπεν ο βασιλέας είναι κοροϊδίες και μη τα πιστεύετε. Έγώ ξέρω καλά πως ή Κακακαπού τα έκακάρωσε από κοκοστομαχία. Μη τον άκούτε πως έγινε το αίμά του φαρμάκι! τα λέει έτσι για να μας άποκοιμίση. Μα δέ θα μας γλυτώση από τα δόντια μας. Ξέρετε όμως για καλό και για κακό, άς αφήσωμε να το δοκιμάσουν το κρέας του οι ύπουργοί του πρώτου. Κατά που είναι φαγάδες, θα πέσουν με τα μούτρα 'ς το

ψητό πρώτοι, και άφ' ού φάνε αυτοί και ιδουμέ πως δεν έπαθαν τίποτα, έπειτα τρώμε και μείς. »

« Σαν τάκουσεν αυτά ο βασιλέας έγινε αληθινά άρρωστος και τον έπιασαν ροβερός ανατριχίλες.

« Ο Κουκουκουίνος γύρισε τότε και του λέει:

«— Μεγαλειότατε, και πού να το ξέραμε μείς πως ή υγεία σου είναι όπως μάς την είπες. Έλυπηθήκαμε πολύ και έκάμαμε εδώ συμβούλιο αν μπορούμε να ήσώμε το τραπέζι 'ς άλλην περίστατιν. Αλλά με μεγάλη μου λύπη σας λέω πως έγιναν όλες ή έτοιμασίες, και δεν μπορεί να μείνη το τραπέζι. Τα παραγγείλαμε όλα τα φαγά και έπροσκαλέσαμε τους ανθρώπους. Και έπειτα όταν μάθη ή Μεγαλειότης σου διατί γίνεται αυτό το τραπέζι, π-

στεύω πως δεν θα μας άρνηθή να στείλση την τελετή με την παρουσία του.

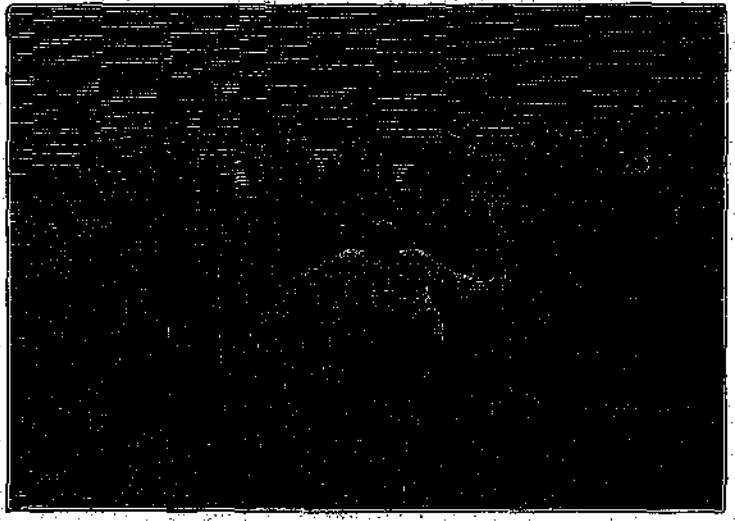
«— Λέγε λοιπόν, Κουκουκουίνο, διατί γίνεται το τραπέζι; έρώτησεν ο κακόμοιρος ο Θωμάς.

«— Μεγαλειότατε, είπεν ο Κουκουκουίνος, εδώ 'ς το βασιλείο της Ταμπουλίας είναι παλαιά συνήθεια να μην περιμένη ο λαός να πέθανη ο βασιλέας δια να του δώση τον τίτλο που θά έχη 'ς την ιστορία, και όταν θα διαβάζουν οι άνθρωποι να βλέπουν τί άρετές είχε και τί καλά έκαμε 'ς το λαό του. Άδριον το λοιπόν ο λαός θα μαζωχθή και θά σου δώση το όνομα πού σου πρέπει. . .

«— Λέγε, Κουκουκουίνο! Και ποιός είναι αυτός ο τίτλος, πού είναι το όνομα αυτό; . . .

«— Μεγαλειότατε, είπεν ο Κουκουκουίνος, το πράγμα αυτό δεν είναι τόσο εύκολο. Η γλώσσά μας είναι φτωχή και δεν έχει λέξι δια να παραστήση όλα τα χαρίσματα που έχει ή Μεγαλειότης σου, και όλα τα καλά που έκαμες εις τον τόπο μας και που θα κάμης ακόμα. Ένας ειπέ πως σου πρέπει το όνομα Θωμάς ο Χονδρός, άλλος Θωμάς ο Καλός, άλλος Θωμάς ο Ψυχιάρις, άλλος Θωμάς ο Ήσυχος, μα κανένα απ' αυτά δεν μας άρσεν, γιατί δέ λέει εκείνο που εμείς θελωμε να ειπή. Τέλος πάντων εγώ, ο Κουκουκουίνος, δεν ξέρω πώς μ' έφώτισε ο Θεός και εύρηκα το όνομα πού ζητούσαμε, και εύθως όπου το είπα, δλοι το έπαραδεχθήκανε. Και άδριον το λοιπόν άπάνω 'ς το τραπέζι, και 'ς τα τραγούδια, και 'ς τα ζήτω, και παίζοντας ή μουσική, ο βασιλέας ο Θωμάς ο πρώτος θα κηρυχθή « ο βασιλέας που έχόρτασε το λαό του σαν πατέρας. »

«— Πάει καλά, Κουκουκουίνο! πάει καλά! είπεν ο βασιλέας και έλύγισαν τα γόνατά του και έκόντεψε να πέση κάτω! μα δια να δείξη τάχα πως ευχαριστήθηκε, έσφιξε το χέρι του Κουκουκουίνου, αλλά καλλίτερα θά είχε να του σφιξη το λαιμόγι! Καλά λές, αγαπητέ μου, άδριο θά πάω κ' εγώ 'ς το τραπέζι χωρίς άλλο, και ή αύρινη ημέρα θά είναι ή

«ΒΑΒΡΕΙ ΤΟΝ ΚΟΥΚΟΥΚΟΥΙΝΟ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΤΟΥ» (Σελ. 83)

καλλίτερη ημέρα της ζωής μου. Έννοια σας, παιδιά μου, εγώ είμαι εδώ, μη σας μέλη. Άδριον λοιπόν καλήν άντάμωσιν 'ς το τραπέζι. Και τώρα πηγαίνετε 'ς το καλό. Θέλω να μείνω μόνος μου. Θέλω να πλαγιάσω λιγάκι εδώ μέσα 'ς τη βάρνα δια να συλλογισθώ και να έτοιμάσω το λόγο που θά βγάλω άδριο 'ς το τέλος του τραπέζιού.

«— Μεγαλειότατε, είπεν ο Κουκουκουίνος, καλλίτερα θά πλαγιάσης 'ς το κρεβατάκι σου. Η βάρνα δεν είναι μέσα 'ς το βασιλείο σου και το Σύνταγμα λέει πως ο βασιλέας δεν πρέπει να πατήση το πόδι του έξω από το βασιλείο του. Αν αγαπής έρχομαστέ μαζί ως τα παλάτι.

« Και εν ώ έλεγε αυτά τα λόγια ο Κουκουκουίνος, έσκυψε και έπήρε τον κουπουλενίο μανδύαν και τον έριξε 'ς τον ώμο του βασιλέα, και δλοι έξεκίνησαν δια το παλάτι.

« Ο βασιλέας έπήγαινε μπροστά, και από πίσω του έπήγαιναν όλοι οι άλλοι, και τον είχαν από κοντά, τα μάτια τους τέσσερα μη τύχη και τους ξεσφύγη. Ο βασιλέας είχε την έλπίδα του 'ς τον Πιπιλουού. Ποτέ του δεν επί-

στεύε πως αυτό το παλληγάρι θά φανή άγάριστο και δεν θα θυμηθή τα καλά πού του έκαμε. Εκεί λοιπόν που έζύγωναν 'ς το παλάτι έγύρισε ο βασιλέας και με το σοβαρό του έκαμε νόημα 'ς τον Πιπιλουού να πάη κοντά του. Ο Πιπιλουού εύθως έτρεξε 'ς το πλάι του βασιλέα του. Και έπερατούσαν πλάι πλάι ο βασιλέας σοβαρός και συλλογισμένος και ο Πιπιλουού ήσυχος και γελαστός.

«— Πιπιλουού! είπεν ο βασιλέας σιγά σιγά χωρίς να γυρίση το κεφάλι του δια να μη τον καταλάβουν οι άλλοι, Πιπιλουού, θυμάσαι πόσα καλά σου έκαμα ως τώρα; Αν τα έξέχασες θά ήσουν, ο πιδ άφιλότιμος από όλους τους πατριώτες σου. Έγώ είδες πως σε είχα σαν φίλο μου και όχι σαν δούλό μου. Σε σένα πάντα άρνω τα άποράγια μου, ό τι γλυκό και αν φάγω πάντα σου δίνω και σένα το μερτικό σου. Ποσες φορές σ' έτσάκωσά που είχες άνοικτό το συρτάρι

τον έδραπτεν ούτε ο κεραυνός, ενόμιζεν βτι ήτο κύριος του κόσμου.

Άλλ' ίδου ότι εις την βάσιν του άκούει ένα ξηρόν κρότον σφύρας. Έβλεπε και είδεν ένα έλαεινόν ρακένδυτον άνθρωπον, ισχόν και κωκομοριασμένον, όπως ήτο και αυτός εις τον καιρόν της μεγάλης δυστυχίας του, όστις, κρατών μεγάλην σφύραν εις την χειρά του, έθραυε τον βράχον και με τα συντριμματά του έστρωσε τον πλησίον εκεί δρόμον.

— Τι θά είπη αυτό; άνέκραξεν ο υπερήφανος βράχος, εν δυστυχές όν εκεί, έλαεινόν και άξιοδάκρυτον, με άκρωτηριάζει και δεν ήμπορώ να ύπερασπισώ

τον έαυτόν μου! Ω άντροπή! Να ποϋ κατήντησα, να ζηλεύω την τύχην αυτού του άθλιου.

— Λάβε την θέσιν του, είπεν ο άγγελος μειδιών.

Και ο άχόρταστος άνθρωπος έγεινε πάλιν ό,τι ήτο και πρότερον, δηλαδή χαλικοθραύστης όπως και πρότερον, ειργάζετο άδιακόπως, κάθε ήμέραν, κάθε καιρόν, και όταν έπιπτε βροχή και όταν έκαιεν ο ήλιος και όταν έχιόνιζε. Ήτο πάντοτε μισοαποθαμένος από τον κόπον και κατά τα τρία τέταρτα αποθαμένος από την πείναν... άλλ' εν τούτοις ήτο έντελώς εύχαριστημένος από την τύχην του.

(Κατά το Γαλλικόν.)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟΝ ΠΕΙΡΑΜΑ

Κατασκευάζομεν χαρτίνην ταμπακέραν, όπως κατασκευάζουν οι μαθηταί κρεμώμεν αυτήν διά τσσαρων κλωστών από μίαν ξυλίνην ρήγαν τεθειμένην όριζοντίως; εις κατάλληλον άπόστασιν. Γεμίζομεν νερόν το πρόχειρον εκείνο δοχείον και το θετομεν επάνω από την φλόγα ενός καμινέτου αναμένου με οινόπνευμα. Το χαρτίον εινε αδύνατον να καή, διότι το νερόν απορροφά την θερμότητα ή οποία απαιτείται διά να καή. Μετά όλίγα λεπτά το νερόν θ' άρχιση να βράζη και να παράγη άτμόν, το χαρτίον όμως μένει έντελώς άπειρατον. Ανάγκη το

πειράμα τούτο να γίνη επάνω εις έν πινάκιον όπως πέση εις αυτό το νερόν εν περιπτώσει άποτυχίας. Το χαρτίον δοχείον πρέπει να τεθή ούτως ώστε αι φλόγες να εδρίσκουν κάθε μέρος το όποιον έχει συνάφειαν με το νερόν. Έν εναντίον περιπτώσει το χαρτίον θά σχισθή άφεύκτως.

Το πειράμα τούτο απαιτεί προσοχήν, άν δε τυχόν δεν έπιτύχητε την πρώτην φοράν, μήν αποθαρρυνθήτε άλλ' εξακολουθήσατε και θα έπιτύχετε. Η ρήγαν από την όποιαν θα κρέμαται το χαρτίον δοχείον πρέπει να εινε τεθειμένη όριζοντίως επάνω εις δύο φιάλας,

Η ΣΕΛΗΝΗ ΕΙΝΕ ΑΣΤΑΤΟΣ

Έχετε παρατηρήση, μικροί μου φίλοι, ότι όταν ή Σελήνη εύρίσκειται εις το Πρώτον Τέταρτόν της εινε έστραμμένη ως ψιλή και όταν εύρίσκειται εις το Τελευταίον Τέταρτόν της όμοιάζει με δασεϊαν;

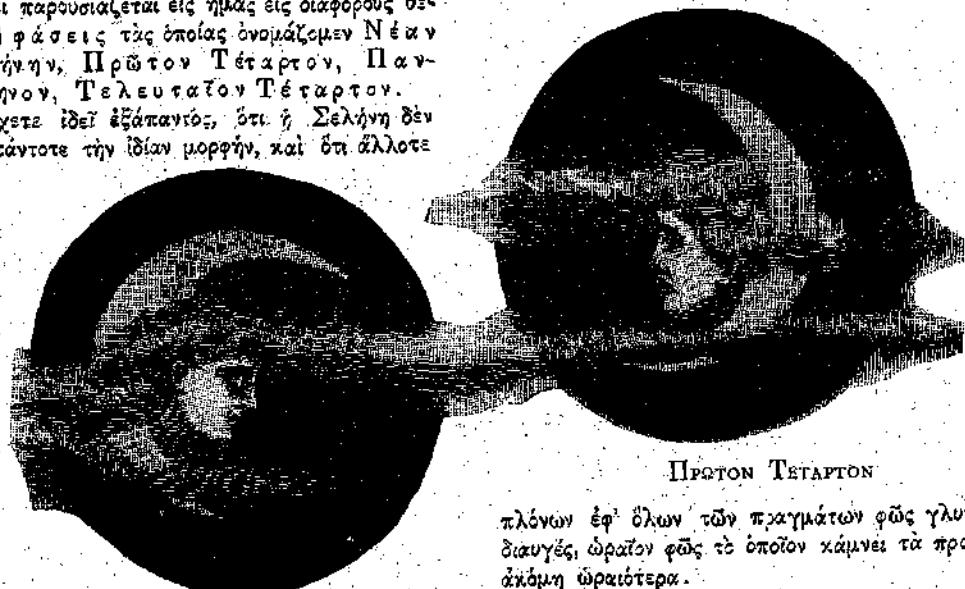
Κρίνω περιττόν να σας έρωτήσω άν ειξεύρετε τί έννοούμεν Πρώτον Τέταρτον της Σελήνης και τί Τελευταίον, διότι είμαι βέβαιος ότι το γνωρίζετε. Έχετε μάθη ότι ή Σελήνη στρέφεται περίε της Σελήνης εις είκοσι έννεα ήμέρας και ήμισιαν περίπου και ότι παρουσιάζεται εις ήμάς εις διαφόρους θέσεις ή φάσεις τας όποιας ονομάζομεν Νέα η Σελήνην, Πρώτον Τέταρτόν, Πανσέληνον, Τελευταίον Τέταρτον.

Έχετε ιδεί εξαπαντός, ότι ή Σελήνη δεν έχει πάντοτε την ίδιαν μορφήν, και ότι άλλοτε

Τότε εινε λεπτή ήμισέληνος, και λάμπει με τόσην λάμψιν ώστε την συγκρίνουν με τόξον από άδάμαντας το όποιον άστρακτοβολεί.

Μετά τινάς ήμέρας πάλιν το άδαμάντινον τόξον γίνεται πλατύτερον, μένει δε και περισσότερον εις τον ουράνόν.

Άλλ' αίσθης ή ήμισέληνος μεταβάλλεται εις άργυροϋν δίσκον όστις καθρεπίζεται εις το νερόν σκορπίζων εις αυτά βροχήν μαργαριτών, και εξα-

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

πλόνων έφ' όλων των πραγμάτων φως γλυκό και διαυγές, ώραϊόν φως το όποιον κάμνει τα πράγματα ακόμη ώραιότερα.

Είνε ή Πανσέληνος.

Τι εύμορρά που εινε να πηγαίνη κανείς περίπατον εις το φώς της Σελήνης! Τι ώρατά που φαίνονται τα δένδρα, πόσον ποιητική φαίνεται ή φύσις!

Την εποχήν ταύτην ή Σελήνη ανατέλλει όταν δύη ο ήλιος τότε είμπορείτε να χαρήτε όλην την λάμψιν της, άλλ' όταν δύη, δηλαδή όταν ανατέλλη ο ήλιος, κοιμάσθε βαθέως.

Όσον περνοϋν αι ήμέραι της Σελήνης, τόσο μικραίνει το στρογγυλόν της πρόσωπον, γίνεται πάλιν ήμισέληνος όπως εις την αρχήν, με μόνην την διαφοράν, όπως σας είπα, ότι το κέρατά της εινε έστραμμένα προς την εναντίαν διεύθυνσιν.

Εκτός τούτου δε ανατέλλει όλονέν άργότερα. Όταν έμβόκη εις την τελευταίαν της φάσιν, δηλαδή εις το Τελευταίον Τέταρτον, μόνον κατά τα μεσάνυχτα αποφασίζει να φανή.

Βλέπετε ότι είχα δίκαιον να σας είπω ότι ποτέ σχεδόν δεν έχετε ιδεί την Σελήνην εις το Τελευταίον Τέταρτόν της.

Και ειξεύρετε διατί δεν το έχετε παρατηρήση; Διότι ποτέ, ή σχεδόν ποτέ δεν έχετε ιδεί την Σελήνην εις το Τελευταίον Τέταρτόν της.

Τούτο δε διατί; Διότι ή Σελήνη έχει πολύ κακός έξως, εινε πολύ ιδιότροπος, δι' αυτό δια κάθε ιδιότροπον λέγον ότι «έχει σφυγμιάτικα». Η Σελήνη δεν σηκώνεται δύο ήμέρας κατά συνέχειαν την ίδιαν ώραν. Εις το Πρώτον Τέταρτον έξυπνά κατά το μεσημέρι και πλαγιάζει κατά τα μεσάνυχτα.

Έπειτα από μερिकास ήμέρας φαίνεται όλίγον άργότερα και μένει εις τον όριζοντα επίσης άργότερα.

ΟΛΟΜΟΝΑΧΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ Εὐθαλία ἐξύπνησε μὲ παράξενες ἰδέες:

Θέλει νὰ ὑπάγῃ περίπατον ὀλομόναχη. Τῆς φαίνεται ὀχληρὸν νὰ πηγαίνῃ πάντοτε μὲ τὴν διδασκαλίссάν της ἢ μὲ τὴν μητέρα της! Πόσον ὠραία θὰ εἶνε νὰ περιπατῇ μόνη της, ὅπως τύχη, ὅπου τὴν βγάλῃ ὁ δρόμος.

Ἄλλὰ, ἐπειδὴ ἐννοεῖ ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε σωστὸν πράγμα, ἐξέρχεται κρυφὰ κρυφὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιον, καὶ καταβαίνει!

Κάτω ἀπὸ τὴν κλίμακα εὐρίσκει τὸ μεγάλον ψάθινον καπέλον της, εἰς τὸ ὅποιον ἄλλοτε εἶχε περάσει ἐν μεγάλον πτερόν: Ἡ Εὐθαλία φορεῖ τὸν ψάθινον πῖλον της καὶ σηκώνεται εἰς τὰ νύχια διὰ νὰ εἰμπορέσῃ νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπόν της μέσα εἰς τὸ ὕαλι τῆς θύρας.

Ἄλλὰ δὲν το κατώρθωσε, εἶνε τόσον μικρά! Εἰς μίαν ἄκραν βλέπει τὴν ὀμβρέλαν τοῦ πατρὸς της καὶ τὴν παίρνει. εἶνε βέβαια κάπως μεγάλη δι' αὐτήν, ἀλλὰ θὰ τὴν κρατῇ κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην της ἐν ᾧ θὰ περιπατῇ.

Ἐπὶ τέλους ἀνοίγει σιγὰ σιγὰ τὴν ἐξώθυραν καὶ ἐβγαίνει ἔξω!

Ἐπὶ Προχωρεῖ βιαστικὰ καὶ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν κῆπον, τώρα πλέον εἶνε μακρὰν τῆς οἰκίας, κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὴν ἴδῃ, εἶνε ὀλομόναχη! τί χαρά!...

Ἐμπρὸς της εἶνε ἄγροὶ γεμάτοι ἀπὸ ὠραία ἄνθη καὶ πολλοὶ μικροὶ δρόμοι οἱ ὅποιοι πηγαίνουν δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἡ Εὐθαλία παίρνει κατὰ τύχην ἓνα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δρομίσκους καὶ προχωρεῖ μὲ τὴν μίαν χεῖρά της σύρει τὴν μεγάλην ὀμβρέλαν της, καὶ μὲ τὴν ἄλλην κρατεῖ τὸν πῖλον της, διότι ὁ ἀέρας εἶνε πολὺ δυνατὸς καὶ εἰμπορεῖ νὰ τῆς τον ἀρπάσῃ καὶ τὸν πετάξῃ μακρῶς.

Ἐν τούτοις οἱ μικροὶ πόδες τῆς Εὐθαλίας ἤρχισαν νὰ κουράζωνται, αὐτὴ ἡ μεγάλη ὀμβρέλα εἶνε πολὺ βαρεία, καὶ ὁ ἀέρας φυσᾷ δυνατώτερα, σηκώνει σκόνην καὶ γεμίζει τὰ ὀμμάτια της καὶ τὴν φοβερίζει πως θὰ τῆς πάρῃ τὸ καπέλο. Ἐπὶ τέλους, ὁ καιρὸς ἐχάλασε, καὶ ἤρχισε νὰ ψυχραίνῃ!

Κοντὰ εἰς αὐτὰ ἡ Εὐθαλία ἔχει καὶ φοβερὰν πειναν· τώρα ἤρχισε νὰ φοβῆται, διότι εἶνε πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὴν οἰκίαν της, ὀλομόναχη, καὶ ἴσως ἐγάθη διὰ πάντα καὶ δὲν θὰ ἔχῃ τὸν πατέρα της νὰ τὴν ἀγαπᾷ, τὴν μητέροῦλα της νὰ τὴν φιλῇ, τ' ἀδελφία της νὰ παίξῃ μαζί των.

Εὐτυχῶς ὅμως ἡ μικρὰ Εὐθαλία δὲν εἰμπορέσει νὰ κάμῃ πολὺν δρόμον, καὶ ἡ διδασκαλίссά της τὴν εἶδεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, καὶ ἐπρέξε νὰ τὴν πάρῃ.

Ἡ Εὐθαλία τώρα εἶνε πολὺ εὐτυχῆς, σὰς βεβαιῶ, διότι ἐπέστρεψε μὲ τὴν διδασκαλίссάν της καὶ ὄχι μόνη! Ποτὲ πλέον δὲν θὰ τῆς καταβῇ ἡ παράξενη αὐτὴ ἰδέα νὰ ἐβγῇ ὀλομόναχη, καὶ πιστεῦω, μικρὰί μου ἀναγνώστριαί, ὅτε οὔτε σεῖς θὰ δοκιμάσετε νὰ μιμηθῆτε τὴν μικρὰν Εὐθαλίαν.

ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Χαῖρε, Μαρία δεδοξαμένη,
Φῶς ζωηρόρον καὶ φαινόν,
Τῇ χάριτί σου, εὐλογημένη,
Ἐκθαμβὸς εἶδεν ἡ οἰκουμένη,
Τὸν βασιλεῖα τῶν οὐρανῶν.

Σὲ ἀναμέλπει πᾶσα ἡ κτίσις
Ὅτι Σωτῆρα ἔσχες οἶόν.
Ἐν εὐφροσύνῃ σιριτὰ ἡ φύσις
Ὅτι παρήχθη ἐκ σοῦ ἡ λῆσις
Τῶν τοῦ ἀνθρώπου ἀμαρτιῶν.

Χαῖρε, ἡ πόλις τῆς σωτηρίας
Ἰθάτος ζῶντος χαῖρε πηγῆ.
Χαῖρε, τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας.
Χαῖρε, δοχεῖον Θεοῦ σφείας.
Λαμπρὰς ἡμέρας χαῖρε αὐγῆ.

Σὺ εἶ τὸ μάνα τῶν πενομένων
Σκέπη καὶ μήτηρ τῶν ὀρφανῶν.
Παρηγορία τῶν θλιβομένων.
Σὺ εἶ προστάτις ἀδικουμένων.
Καὶ βακτηρία τῶν ἀσθενῶν.

Χαῖρε, ὁ πύργος τῆς ἐκκλησίας,
Ἄκτις ἡλίου τοῦ νοητοῦ.
Χαῖρε τὸ ταῖχος τῆς βασιλείας,
Χαῖρε τὸ ἄνθος τῆς εὐωδίας
Τοῦ Πλαστοῦργου μου καὶ Ποιητοῦ.

Δέσποινα, δέξαι τὰς παρακλήσεις,
Καὶ ἰκασίας πάντων ἡμῶν.
Καὶ δεομένους ὧ! μὴ θελήσης
Ἀπροστατεῦτους ἡμᾶς ν' ἀφήσης
Ἐν ὧρα πένθους καὶ στεναγμῶν.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΕΝ ΔΩΡΟΝ

(ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΙΑΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΗΣ)

Δὲν ἤξεύρω πῶς, ἀλλὰ πολλοὶ μαθηταὶ μου καὶ μαθητριά μου ἔμαθαν τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς μου. Ἦλθον εἰς τὸ σχολεῖον μὲ τὰ καλλίτερα των ἐνδύματα καὶ ἐκράτουν ἐν μικρὸν δῶρον ὁ καθεὶς εἰς τὴν χεῖρά του. Κάποιός μου ἔφερε μίαν ὀρειοτάτην γραφίδα, ἄλλη ἐν μικρὸν κέντημα, ἄλλος ἀνοδοέσμην ἀπὸ δροσερὰ καὶ εὐώδη ἄνθη, καὶ ἄλλη ἄλλα.

Συγχρόνως ἠὐχαριστήθην καὶ ἐλυπήθην ἐκ τῆς προσφορᾶς τῶν δῶρων ἐκείνων· ἠὐχαριστήθην διότι ὁποιοδήποτε σημεῖον εὐχαριστήσεως καὶ ἀγάπης μοὶ προήρχετο ἀπὸ τὰ καλά ἐκείνα παιδιὰ συνεχίνει τὴν καρδίαν μου καὶ ἔκαμνε νὰ λησιμονῶ ὅλους τοὺς κόπους τοὺς ὁποίους κατέβαλα δι' αὐτὰ, ἐλυπήθην διότι ἐσκέφθην ὅτι τὰ χρήματα τὰ ὅποια ἐξωδεύθησαν διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν δῶρων ἐκείνων ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσουν εἰς εὐγενέστερον σκοπὸν. Ὅπως δῆποτε ἐδέχθην μὲ εὐχαρίστησιν τὴν ἀθῶν ἐκείνην ἔκφρα-

σιν τῆς ἀγάπης τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν μου.

Ἐν παιδίον μόνον, τὸ πτωχότερον, δὲν μοὶ προσέφερε τίποτε ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν του καὶ ἀπὸ τὴν μελαγχολικὴν του ὄψιν ἐσυμπέρανα πόσον θὰ ἔλυπετο. Τὸ ἐρώναξα, καὶ ὅταν ἐπλησίασεν τὸ ἔσφιγγα εἰς τὴν ἀγκάλην μου καὶ το ἐφίλησά. Τὸ δυστυχὲς λαδὸν θάρρος ἀπὸ τὰς θωπείας ἐκείνας ἐβαλεν εἰς τὴν χεῖρά μου ἓνα μικροσκοπικὸν φάκελλον καὶ ἔφυγεν ἐντροπισσισμένον.

Ἐκπληκτοῦ καὶ περιεργὸς τον ἦνοιξα χωρὶς κανεὶς νὰ με ἴδῃ. Καὶ εἶδα μέσα... ποῖος θὰ το μαντεύτῃ;... τρεῖς τεράχια σακχαρώδη.

Ἐρώναξα κάλιν τὸ μικρὸν παιδίον, καὶ:

— Ποῖός σου εἶπεν ὅτι μοὶ ἀρέσει ἡ σάκχαρι; τὸ ἠρώτησα μειδιῶσα.

— Κανεὶς! Μόνος μου τὸ ἐσκέφθηκα. Μ'ἀρέσει ἐμένα τόσο πολὺ!..

φιοκεφαλάνην, ὃ ὄπισθε ἐπειδὴ σκοπεύει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Σαμαρκανδὴν διὰ νὰ λάβῃ τὴν θέσιν τοῦ 'Αλῆ εἰς τὸ μόνος εἰδικὸς νὰ σοῦ ἀπαντήσῃ πῶς κέπονται τὰ κεφάλαια εἰς τὸ βασιλείον τοῦ *Καρὰ-μπου-λαδῆ*, διότι θὰ ἐφρόντιος νὰ μάθῃ βέβαια κατὰ ποίαν μέθοδον εἶνε ἔνδεχομενον νὰ κοπῆ καὶ τὸ ἰδικόν του τὸ ἐλαττωσάτω.

Τέλος πάντων μ' ἐνεθυμήθης, *Ζεῦ Σέτιε* ἐν φ' ἀνεγνώσκα τὴν ἐπιστολὴν σου καὶ πρὶν ἔτι βίβω τὸ βλέμμα μου εἰς τὸ ὄνομά σου, μοῦ ἐφάνησε ὅτι ἤκουα γνωστὴν μοι φωνήν. 'Αλλὰ διατί εἶσαι τόσον ἀπαισιόδατος, διὰ τί δὲν πιστεύεις ὅτι ὑπάρχουν ἀληθεῖς φίλοι, καὶ ὅτι οἱ συμμαθητὰί σου μόνον εἶναι ἔχοντες τὴν ἀνάγκην σοῦ σε πλησιάζουσιν; Δὲν ἀρνούμαι ὅτι ὑπάρχουν καὶ κακοὶ, καὶ ψευδεῖς χαρκακῆρες, ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ εὐγενεῖς καρδίαι καὶ ἀληθεῖς φίλοι καὶ τριούτους σοι εὐχόμαι νὰ συναντήσῃς.

Τί λέγεις, φίλε μου *Ἰωάννη Ἰωαννίδη*, ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σοι ἀπαντήσω; ἐγὼ που εὐχαριστοῦμαι τόσον πολὺ εἶναι οἱ μικροὶ μου φίλοι μοι δίδουν ἀρομὴν νὰ συνδιαλεχθῶ ματὶ των ἀπὸ μακρὰν, νὰ τοὺς δώσω μίαν γνώμην, μίαν ἐνθάρρυνσιν, μίαν συμβουλὴν; 'Αν δὲν σοι ἔγραφα τίποτε περὶ τῶν πνευματικῶν σοῦ ἀσκήσεων καὶ δὲν τὰς εἶδες δημοσιευμένας, τοῦτο σημαίνει ἢ ὅτι δὲν θὰ ἦσαν καλά, ἢ ὅτι θὰ τὰς εἶχα δημοσιεύσει ἄλλοτε καὶ δεῖ ἔπερε νὰ μοι σταίλῃ ἄλλας καλλιτέρας' ὥστε ἡ σιωπὴ μου σοι ἀπήντα καὶ σοι ἔλεγε: περιμένω ἄλλας, νὰ μοι σταίλῃς ἄλλας!

Σοῦ ἐκπρίξω τὰ θερμὰ μου συλληπητήρια, *Διμοστάλου-σα Καρδία*, διὰ τὸ θορῶ θυετόχημα τὸ ὄποιόν σοι ἐπήλθε; τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς σου. Ποῦ νὰ ἐφαντάζεσο ὅτι τὸ ποιητικὸν σοῦ ψευδώνυμον θὰ ἐγένετο τόσον πραγματικόν, ὅτι ἡ καρδία σου θὰ κατσαπαράσσετο πράγματι ἀπὸ τὴν δούνην καὶ τὸ πένθος! Σοῦ εὐχόμαι ἐγκατερέψῃσιν, σοῦ εὐχόμαι παρηγορίαν, καλὴν μοι εἰρήνην.

'Αγαπητόν μου *Ἄρθος τῶν Δειμώνων* λάθος βεβαίως τοῦ Ταχυδρομείου εἶνε ἡ ἀπώλεια τοῦ φυλλαδίου σου' σοὶ το στέλλω καὶ πάλιν.

Ἐρωτῆσαι, πληροφορηταί, ἀπαசμοὶ προσήσασίς. Ὁ *Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας* ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ

Ἀέθριον Ὀδρανῶ καὶ τοῦ *Ἀλφαιος τοῦ Τελαμωνίου*, προσέριε δὲ τὰς προσήσεις του εἰς τὸν *Ἀλέκτορα τῆς Ἀργῆς*. — Ὁ *Πυγμαλίων* παρακαλεῖ τὴν *Ἀπόδρα τῆς Ἐρήμου* νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομά της. — Ἄλλας ὁ *Τελαμωνεὺς* ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τί γίνεται *Δίωπος ὁ Φοῦξ* καὶ ὁ *Ἀργοναυτὴς*, ἀσπάζεται δὲ τὸν *Βασίλειά τῆς Ἐρήμου*; δὲν καὶ παρακαλεῖ νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομά του. — Ὁ *Ἀπόμαχος τῆς Λέσβου* ἀσπάζεται τὸν *Ἀρχάγγελον Γαβριὴλ* καὶ τὸν *Γέροντ τοῦ Μωριά*, τῶν ὁποίων ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα. — Ὁ *Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου* στέλλει τοὺς φιλικούς του ἀπασμούς εἰς τὸν γνωστὸν του φίλον *Γέροντ τοῦ Μωριά*, εἰς τὸν *Ναύαρχον Μισοβίτην*, τὸν *Ἀθανάσιον Διάκον*, τὸν *Ἀερόμητον Μπουμπουλίαν*. — Ὁ *Βράχος τῶν Γλάρων* ἀσπάζεται τὸν *Παυλοῦργον Ὀδυσσεά*, εἰς δὲν εὐχεται περαστικὰ, τὸν *Ὀδυσσεά Ἀνδροθῆσον*, τὸν *Πρόγκιπα Ζιλλῆλ* καὶ τὸν *Ἄρην*. — Ὁ ἐπίγειος *Ἄγγελος* πῆμει τοὺς ἀπασμούς του εἰς τὸν *Ἄρην*, τὸν *Πρόγκιπα Ζιλλῆλ*, τὸν *Ὀδυσσεά Ἀνδροθῆσον* καὶ εἰς τὸν *Παυλοῦργον Ὀδυσσεά*. — Ὁ *Σ. Δ. Κριεζώτης* ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ *Ἀπομάχου τῆς Λέσβου* δὲν καὶ ἀσπάζεται. — *Ζεὺς ὁ Σέτιος* ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ *Ψεψέλου* καὶ τοῦ *Ἄρεως* οὗς ἀσπάζεται, πῆμει δὲ τὰς προσήσεις του εἰς τὸν *Φιλόλογον*. — Τὸ *Ἄρθος τῶν Δειμώνων* στέλλει τοὺς ἀπασμούς του εἰς τὸ *Μῆ με Δημόσσει* καὶ εἰς τὴν *Ξανθοῦσαν*. — Ἡ *Διμοστάλουσα Καρδία* με παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὴν *Ξανθοῦσαν* ὅτι δὲν δύναται νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομά της. — *Ζεὺς ὁ Σέτιος* παρκαλεῖ τὸν *Ἄρην* νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομά του.

Γνωστοποιήσεις. Ἡ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ θὰ ἀπαντήσῃ μετὰ προσέχει φύλλον εἰς τοὺς μικροὺς της φίλους οἱ ὁποῖοι τῇ ἔγραψάν, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἐπιστολὴ ἐλήφθη μετὰ τὴν 20 Μαρτίου, ἡμέραν καθ' ἣν τὸ φύλλον τοῦτο ἦτο εἰκομὸν πρὸς ἐκτύπωσιν. Ἐπίσης εἰς τὸ προσέχει φύλλον θὰ δημοσιεύσῃ καὶ τὰ ὄνόματα τῶν εὐρόντων λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

38. Τρίγωνος.

1. Τὸ πρῶτον μου εἶνε θεὸς ἀρχαῖος τῶν Ἑλλήνων.
2. Τὸ δευτέρον μου εἶνε εἰς . . . ἔστω καὶ ἐξ ἐκείνων.
3. Τὸ τρίτον μου τετράποδον καὶ βρωμερὸν συνάμα.
4. Τὸ τέταρτόν μου σύμφωνον, ἦται ἀπλοῦν τι γράμμα.

'Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀλφαιος τοῦ Τελαμωνίου.

39. Συλλαβογράφος.

Λευκὸν εἶνε τὸ πρῶτον μου, ἕνον τὸ δευτέρον μου, Πόλις παραβαλάσσιος εἶνε τὸ σύνολόν μου.

'Ἐστέλλῃ ὑπὸ Προδρόμου Ἀναγνώστου

40. Συλλαβογράφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις, θεσις τὸ δευτέρον μου. Καθὼς ἐπίσης πρόθεσις εἶνε τὸ σύνολόν μου.

'Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Ἄρεως.

41. Λεξιγράφος.

Μὲ εὐρίσκεις 'ς τὸ *Διγαῖον* κ' εἰς τὸ σῶμά σου ἐν γένει Πλὴν ἂν ἔξαψα θελήσης. Καὶ ἀπέφαλον μ' ἀφήσης. Κάτι ὑψηλὸν καὶ μέγα ἐμπροσθέν σου θὲ νὰ μένη.

'Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Πυγμαλῆως.

42. Λεξιγράφος.

Εἰς τὴν *Θράκη* εἶμαι πόλις ἂν τὴν κεφαλὴν μ' ἀφήσης, Ἄνευ κεφαλῆς στοὺς κηποιὺς ἔαν θεὸς θὰ με ζητήσης.

'Ἐστέλλῃ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μελετιόδου.

43. Λεξιγράφος.

Καλόγραφος ἐμὲ φορεῖ Ὅταν ἀπέφαλον μ' εὐρή,

Μὲ τρώγει μ' ὄρεϊν πολλήν.

Ὅταν μ' εὐρή με κεφαλὴν.

'Ἐστέλλῃ ὑπὸ Σωτηρ. Κ. Παπαλάκου.

44. Λεξιγράφος.

Μὲ τὴν κεφαλὴν μου εἶμαι χαμηλά, Δίχως δμως τίττης εἶμαι ὑψηλά!

Μὲ τὴν κεφαλὴν με γνύσεις, Δίχως, ἀσπετίς μ' ἀφίνεις.

'Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Γ. Κεσόγκου.

45. Μεταγραμματοσμός.

'Ἐχω τέσσαρα στοιχεῖα κ' εἶμαι λέξις ἀπλουστάτη. Καὶ εἰς τὴν ὑφαντικὴν θὰ μ' εὐρήσῃ, εἶμαι ἀναγκαιοστάτη. Ἄν τὴν κεφαλὴν μ' ἀλλάξῃς πλὴν με προσοχὴν πολλήν. Θὰ με δώσης εἰς τοὺς πόδας, ὡς ἐπίσης 'ς τὴν Βουλὴν.

'Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Ἰου τοῦ Ἄγγρου.

ΛΥΣΕΙΣ

28. Ὁ *Ξεῖν*, ἀγγέλιον Ἀκαδημαϊκῶν ὅτι τῆδε κείμεθα τοῖς κείνων ῥήμασι πεδόμενοι. — 29. Παινὴ (Π. Ν.). — 30. — Ὀυρανός, Ουρά. — 31. Πῆλιον, Ἰλιον. — 32. Λέων, Ἄων. — 33. Ζάκυνθος, Ἰάκυνθος. — 34. Τὸ μῆλον, — 35. Ἄη, Ἀνήρ. — 36. Ἑλλάς, Ῥῶνος. (1. Ἐκτωρ. 2. Αἰμῆ. 3. Λέων. 4. Αὐτο. 5. Σοφοκλῆς.). — 37. Πηδῆν ἔγαν. (1. Μέγας. 2. Ἡμερὸς. 3. Δίκαιος. 4. Εὐρύς. 5. Νίκη. 6. Ἀλήθεια. 7. Γέρον. 8. Ἀμελής. 9. Νύξ.)